maal reisus olnud. Ta tulli taggasi, ja nüüd kiitles temma, mis ta keik moeral maal olli näinud, ja walletas häbbematta. Omma Issaga ta olli ükskord liñna minnemas; ühhest perrest tulli suur koer wälja ja haukus nende peäle, sest wöttis Hans kohhe walle peäle mötleda, ja ütles Issa wasto: Töest, Issa, ussuge sedda ehk mitte, minna ollen = = sedda maad, kus se olli, ma ei mälleta ennam, ühhe koera näinud, jah! paljo surem ta olli, kui teie keige surem hobbone. Se on imme, wastas Issa, agga igga ma sees leitakse teised immed. Nenda meie köñnime, ja kui meie tundi aega weel s me eddasi läinud, siis saad sa ühhe Silda nähhe, (meieki peame ka selle silla ülle minnema) sellega on öige weider luggu: sest selle Silla peäl on üks Kiwwi, ja kui kegi sel päwal on wallet räkinud, ja tahhab ülle silla miñna, siis ta toukab jalla, selle kiwwi wasto, langeb, ja murrab sellesamma jonega kohhe

Jal-

Jalla-lu katki. Hans ehmatas sedda kuuldes. Oh Issa! ütles temma, ärge käige ni ussinaste! agga kui sure ütlesin ma, selle koera ollewa? nenda kui teie surem hobbone? ei ta ni suur kül olnud, sest praego se tulleb mo mele, ta olli wast pole aasta wanna, agga selle peäle tahhaksin ma kül wanduda, et ta ni suur ikka olli, kui monni härg. Tükki aega nemmad läksid eddasi, agga Hanso südda olli kartust täis. Jalla-lukatki murda, ei olle nalja-assi! Sild jo paistis kaugelt. Jah, Issa, hakkas temma ütlema se koer = = se koer, kennest ma ennest räkisin, suur wissist ta olli: ehk ma olleksin tedda ka suremaks teinud, agga se on töeste tössi, ni suur ta olli ikka, kui üks suur wassikas. Nüüd nemmad ollid jo Silla äre joudnud. Hans, Hans! arwa järrel, mis sull woib juhtuda! Issa käib eel Hans hakkab ussinaste temmast kiñni. Issa, issa, kissendab temma, oh! et ärge olge

laps

Eesti Ma Rahwa Kalender 1794, lk. 27